

tato jest organisována jako součást min. zeměd., nebylo rozhodnutí to jako rozhodnutí min. s a m é h o řádným obranným prostředkem naříkatelné, naopak mělo povahu rozhodnutí konečného (§ 5 zák. o ss, zákon z 2. listopadu 1918 č. 2 Sb. v souvislosti s §§ 64 posl. odst., 72 a 85 úst. listiny a § 14 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb.) Rozhoduje jako rekursní stolice osvojil si žal. úřad kompetenci, která mu nepřísluší, náleželo proto nař. rozhodnutí jako zmatečné dle § 7 o ss zrušiti, ježto k porušení zákona toho druhu nutno přihlížeti z povinnosti úřední.

Č. 5868.

Státní zaměstnanci: I. * Byl-li státní úředník pragm. za disc. vyšetřování dle § 9 zák. č. 286/24 na žádost přeložen do trvalé výslužby — není tím disc. řízení zastaveno. — II. * U takového úředníka jsou »naposled vyplacenými stálými požitky« $\frac{2}{3}$ normálních požitků, na které disc. komise podle § 146 služ. pragmatiky normální požitky snížila, dokud nálezem disc. komise nebylo jinak vysloveno.

(Nález ze dne 15. září 1926 č. 18.568).

V ě c: Alexandr S. v Bratislavě proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska stran odbytného.

V ý r o k: Stížnost se jednak odmítá jako nepřipustná, jednak zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l přihlásil se ve smyslu § 9 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. dobrovolně k odchodu ze služby na základě podmínek v tomto zákoně ustanovených, žádaje odbytné. K žádosti té byl st-l nař. výnosem dán dnem doručení dekretu podle cit. § 9 do trvalé výslužby a bylo mu v důsledku jeho služ. doby, k poslednímu dnu měsíce června 1925 pro výměru odpočivných požitků započitatelné 4 roků 1 měsíce, vyměřeno odbytné ve výšce čtyřnásobku jednoměs. příjmu naposledy vyplacených stálých požitků penízem 3745 K 04 h. Tento výnos byl st-li d o d á n, pokud jde o přeložení do výslužby, dne 30. června 1925 — pokud jde o vyměření odbytného dne 16. července 1925.

K rozkladu bylo st-li sděleno, že při stanovení výšky odbytného podle § 9 zák. č. 286/1924 nebylo možno přihlídnouti k jeho voj. službě proto, že nebyla doložena, dále k pomocným službám kancelářským od 16. února 1910 do 29. května 1914 a od 15. srpna 1919 do 31. července 1920, ježto o započítání této služby nežádal podle předpisu mín. nař. č. 20 z r. 1914 ř. z., konečně ke státní službě úřednické od 1. října 1924 do 30. června 1925, poněvadž to byla doba suspense, kterou nebylo možno započítati vzhledem na § 149 služ. pragm. Zároveň bylo podotknuto, že o započítatelné voj. službě bude možno dodatečně rozhodnouti, jakmile st-l předloží příslušný voj. doklad; konečně st-l byl vyzván, aby předložil rozsudek disc. komise, jímž bylo disc. vyšetřování proti němu zastaveno. Stížnost vytýká nezákonnost, poněvadž za základ odbytného vzatý obnos měsíčních Kč 936.26 jest jen $\frac{2}{3}$ platu. St-l má za to, že přeložením do trvalé výslužby, zastaveno bylo disc. řízení proti

němu zahájené, a že mu následkem toho přináleží celý plat a odbytné mělo býti podle toho platu vyúčtováno. — — — —

St-l byl ke své žádosti dán na trvalý odpočinek. Tato skutečnost neměla však za následek zastavení disc. řízení, neboť ani služ. pragmatika ani zák. č. 286/24 tento způsob ukončení disc. řízení nezná; dle § 153 služ. pragm. pak může i proti úředníku ve výslužbě býti pro činy spáchané před přeložením do výslužby disc. řízení zahájeno — tím spíše tedy v disc. řízení proti úředníku v činné službě zahájeném po přeložení do výslužby pokračováno (srovn. nář. Boh. 3626 adm.), st-l také ani sám netvrdí, že disc. komise dle § 122 služ. pragm. k zastavení disc. řízení příslušná, řízení zastavila a o usnesení tom st-le vyrozuměla.

Důsledkem přeložení do výslužby bylo zastavení platu za činnou službu a vyměření odbytného, případně výslužného. Odbytné mohlo však přirozeně býti vyměřeno pouze podle poměrů v den přeložení do výslužby prokázaných, st-l nemůže se tudíž pokládati za poškozeného; že se tak stalo hned a že nebylo konáno další šetření a vyčkáno skončení disc. řízení, poněvadž st-li zůstalo volno, aby, skončí-li disc. řízení zastavením nebo osvobozením, domáhal se dle § 149 služ. pragm. započtení doby suspense, po případě platového postupu a vyměření odbytného, případně výslužného na základě nezkráceného platu v době rozhodné. Nelze proto shledati nezákonnost v tom, že úřad vzal jako ve smyslu § 9. odst. 2. zák. č. 286/24 naposled vyplacené stálé požitky st-lovy pouze požitky na $\frac{2}{3}$ snižené, neboť v době vyměření odbytného měl st-l po dobu trvání disc. řízení pouze na tyto požitky právní nárok (§ 146 služ. pragm.) a neměl ze služ. poměru ke státu jiného stálého příjmu. — — — —

Č. 5869.

Vodní právo. — Administrativní řízení: Kam sahá prekluse námitek nevznesených při komisionelním řízení o schválení vodního díla?

(Nález ze dne 15. září 1926 č. 18.609).

V ě c: Václav J. a spol. v H. (adv. Dr. Emil Hartmann z Prahy) proti ministerstvu zemědělství o úpravu řeky Orlice u M. a o včasnost námitek v řízení vodoprávním.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím zsp-é v Praze z 24. března 1923 bylo o projektu zem. komise pro úpravu řek v Praze, týkajícím se úpravy řeky spojené Orlice u M. v km 0-9 — 4-2 dle § 42 vod. zák. vysloveno, že proti projektu tomu není z důvodů veřejných námitek, a současně byly námitky podané proti projektu Václavem J. v zastoupení st-lů jako spolumajitelů mlýna v P. na podkladě vyjádření znalců zamítnuty jako bezdůvodné. Odvolání proti rozhodnutí tomu podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto a sice v podstatě z toho důvodu, že námitky v odvolání obsažené nebyly předneseny nejpozději při místním řízení komisionelním dne 10. ledna 1923 konaném a jsou tedy opožděny.